

и душа: „Марко, Марко, хубавко, сивичко магаренце, ти никога не казвай... Мълчи си, мълчи сивечъкъ Марко!

Слѣдъ врѣме мѣдното клопотерче мѣрно задрънква изъ пѣтя къмъ село и въ тишината внезапно извива тихъ мъжки гласъ на пѣсень:

Дей гиди млади години,

Колко се лесно минахте!

Ала единъ отъ най-великолепнитѣ и жизнени разкази, несъмнѣно, е „Косачи“. Нѣколко души косачи—загорци, откъснати отъ родни крайнини за печалба и кярове, сѣж нахѣдали край Марица. Между тѣхъ величаво се рѣй фигурата на Благолажа, която дава епиченъ дѣхъ на цѣлата тая раскошна идилия. Благолажа засуква рѣжави и говори тихо, като рѣченъ шепотъ, стари приказки за пуста невѣра. А приказва приказката за пуста невѣра на мада Стояница край Гургюльово кладенче... Край него чопли огъня Лазо, младоженекъ-загорецъ.

— Харесва ли ти приказката, пита Благолажа. Лазо не отговаря... Напokonъ всички заспиватъ. Не спи само Лазо. Той лежи и мисли. Вчера ме зема, а ме остави да се скита ще каже тя — неговата Пенка. Тъжната приказка зацаса Лазо въ село. Тамъ сѣщо има кладенче. То е скрито въ шумака подъ село. Тамъ неговата Пенка всѣка сутринъ и всѣка вечеръ ходи И трѣпки го побиха... Всички спятъ, само Лазо не спи. Рано сутринта когато дрезгвината на близкия день вдигна косачитѣ, тѣ видѣха, че Лазо не бѣше при тѣхъ. Перото на Е. П. шитри и по канцеларии, то разголва плахата работѣнност на чиновника-кариеристъ.

Може се рѣ смѣло, мимо лишнитѣ ласки на критици-фалбачи, какво Епинъ-Лелинъ съ своята сборка-разкази угледно оформява своятъ особитъ ликъ на художникъ. Като почерпновъ много сюжети отъ рудника на селския животъ, като слѣди тѣзи послѣднитѣ, въ тѣхния развой, съ чистата неподправена рѣчь на неподправената душа на нашия народъ, като прѣплита вредомъ смисленъ хуморъ и вѣренъ нагледъ, Е. П. прави, въ тоя низъ-разкази, и умилно, и обидно съкъмъ, да дефелира прѣдъ насъ неговия селски свѣтъ съ всичкитѣ му желби-нескопостъ, окрилени надежди и неволи. При възможенъ достигъ у Е. П. да долава психичния гѣделъ на хероитѣ си, при избили вече поетични похвати, неговитѣ разкази ще добиятъ истински одухотвора и цѣна.

На ученицитѣ отъ V, VI и VII класъ сѣ четени отъ учителя-лѣкаръ Д-ръ М. Поповъ, слѣднитѣ сказки:

1. Върху организѣ, крито доставятъ хранителнитѣ вѣщества на организма.
2. Върху организѣ, които освобождаватъ организма отъ непотрѣбнитѣ взети и изработени въ него вѣщества.
3. Какво нѣщо е алкохола и разнитѣ спиртни питиета и неговото дѣйствиe върху организма.
4. Влиянието на алкохолизма върху употрѣбляющия организмъ и върху потомството му.

Слѣднитѣ реферати сѣ държани въ тукашното друж. на класнитѣ учители:

1. Свободна ли е волята? — Д-ръ З. Димитровъ.
2. Педагогически идеи на Спенсера — Д-ръ З. Димитровъ;
3. Причини за измѣнение климата — Ив. Лапазовъ.
4. Градинарски здружаване — Ст. Митовъ.
5. Причини за старостъта — Г. Н. Поповъ.